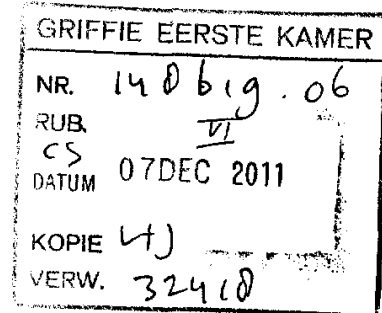

**Ministerie van Veiligheid en Justitie
Directie Wetgeving
Sector privaatrecht**

**Postbus 20301
2500 EH DEN HAAG**

Onderwerp : Wetsvoorstel normering buitengerechtelijke incassokosten (32418)
Uw kenmerk : 5701733/11/6

Maarsse, 5 september 2011

Geachte mevrouw,

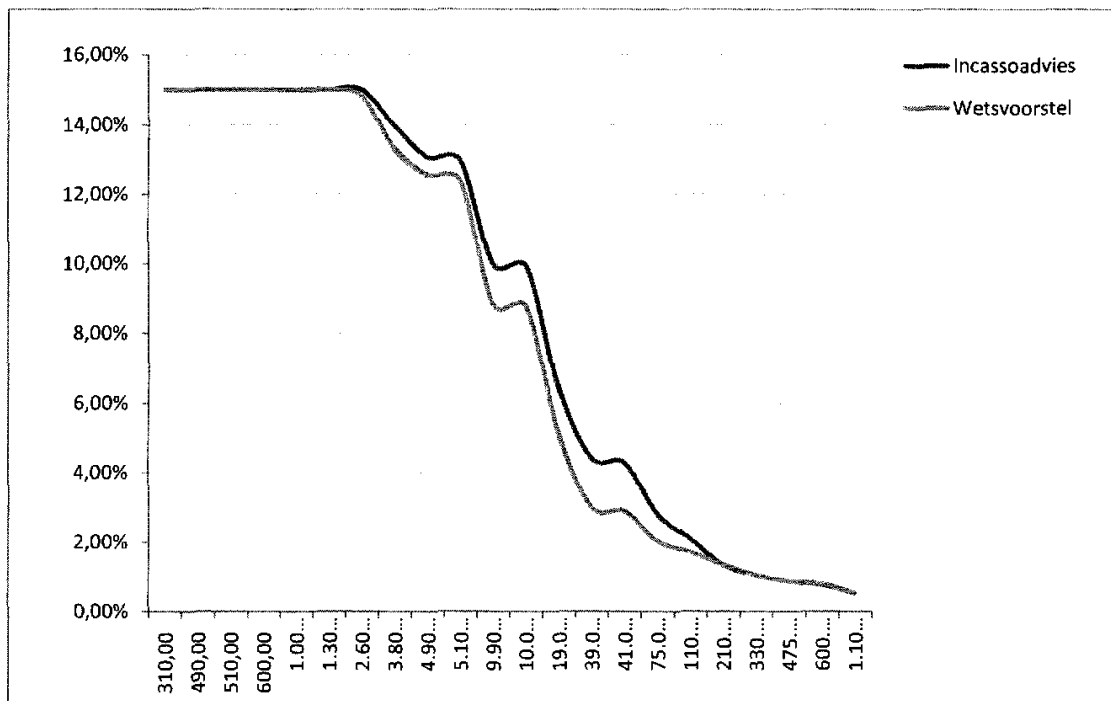
Allereerst bijzonder dank dat u de VVICM / VCMB in de gelegenheid stelt om op een aantal punten, waarop nog nadere besluitvorming dient te worden geformuleerd aangaande het wetsvoorstel 32418 over buitengerechtelijke incassokosten, onze visie en input te kunnen geven.

Onderstaand treft u onze antwoorden aan.

1. Incassokosten voor vorderingen van meer dan € 25.000

De VVICM / VCMB is verheugd over de toezegging van de Minister om ook voor vorderingen met een hoofdsom boven € 25.000 een dwingendrechtelijke aanpassing in het wetsvoorstel te realiseren. Dit haalt zondermeer de onduidelijkheid weg, die boven de markt dreigde te blijven hangen voor consumenten.

Thans doet uw ministerie een voorstel, zonder enige onderbouwing hoe daartoe wordt gekomen, dat wij in onderstaande grafiek hebben gevisualiseerd. De voorgestelde invulling van de normering van incassokosten voor vorderingen zou er als volgt uit komen te zien (zie groene lijn):

(de groene lijn geeft het aangepaste wetsvoorstel weer, de rode lijn het voorstel uit het Incassoadvies van mei 2009)

In de hierboven afgebeelde grafiek is een vergelijking gemaakt tussen het huidige door u gedane voorstel en het door VVCM / VCMB in mei 2009 afgegeven Incassoadvies (de rode lijn).

Binnen deze vergelijking valt op dat een gelijksoortig bewegende lijn is te zien, doch dat uw voorstel beduidend *lager* ligt in de uiteindelijke uitkomsten.

Wij zijn van mening dat het door u gedane voorstel géén recht doet aan alle moeite en inspanningen die in B-2-C-incassotrajecten moeten worden gedaan om vorderingen succesvol af te kunnen wikkelen.

De vierde trede uit de staffel in het aanvankelijke wetsvoorstel is in uw voorstel thans **zonder enige onderbouwing** van €15.000 naar maar liefst €190.000 opgetrokken. Wij vragen ons af welke beweegredenen hieraan ten grondslag liggen.

Slaat thans de behoefte van uw ministerie om een 'eenvoudige' regeling te maken niet te sterk, ten nadele van schuldeisers en organisaties die zich met de incassowerkzaamheden bezig (gaan) houden, door?

Wij vragen ons af waarom niet twee of drie extra treden worden toegevoegd aan de opbouw van de staffel, waarmee meer recht wordt gedaan aan een afdoende tarifiering voor B-2-C-incassowerkzaamheden.

Juist bij vorderingen met hoge(re) hoofdsommen zijn vele extra werkzaamheden nodig. Kennelijk wordt geen waarde toegekend aan de enorme schade die een schuldeiser oploopt bij het niet verkrijgen van betaling van (hoge) openstaande vorderingen. Naar onze mening wordt dit onvoldoende belicht.

Daarnaast maakt de huidige economische zware tijd dat veel extra handelingen moeten worden gedaan bij B-2-C-vorderingen; alleen al de vele betalingsregelingen en trajecten wegens schuldhulpverlening leveren erg veel extra handelingen en dito kosten op.

Natuurlijk zijn wij ons er van bewust dat een consument tegen (te) hoge incassokosten dient te worden beschermd. Daarom menen wij dan ook stellig dat in ons Incassoadvies van mei 2009 een meer evenwichtige staffel is voorgesteld ten behoeve van schuldeiser en incassopartijen, zonder de bescherming van die consument uit het oog te verliezen. Het voorgestelde maximum in het Incassoadvies ligt immers nog lager dan thans in uw voorstel tot maximum is verwoord.

Op uw verzoek om een concrete verbetering op het voorstel, reiken wij u onderstaand de voorgestelde staffel voor B-2-C-vorderingen uit het Incassoadvies aan, welk voorstel wij nog steeds volledig onderschrijven.

	hoofdsom	incasso%	Minimum	maximum
over de eerste	€ 3.000	15%	€ 45,00	€ 450
over de volgende	€ 3.000	10%		€ 750
over de volgende	€ 4.000	6%		€ 990
over de volgende	€ 30.000	2,5%		€ 1.740
over de volgende	€ 40.000	1%		€ 2.140
over de volgende	€ 420.000	0,5%		€ 4.240
over de volgende	€ 500.000	0,3%		€ 5.740
daarboven		0%		

Zoals gesteld zijn wij uiterst geïnteresseerd naar de achterliggende beweegredenen van uw ministerie om tot het gedane voorstel te komen en zouden hierover graag in een persoonlijk onderhoud met de minister van gedachten wisselen.

2. Een aparte staffel voor vorderingen van bedrijven op bedrijven (B-2-B)

Voorafgaand zij nog eens opgemerkt dat naar onze mening *contractsvrijheid* tussen (professioneel acterende) bedrijven altijd het uitgangspunt dient te zijn.

Daarnaast zou de rechtszekerheid erbij zijn gediend indien er geen, althans een sterke begrenzing voor rechterlijke matiging (tot de hieronder voorgestelde B-2-B-staffel) zou zijn, nu de ervaring leert dat juist de *vermeende* ruimte tot matiging in de afgelopen jaren tot zo vele procedures over incassokosten heeft geleid.

Het scheppen van duidelijkheid zal dan ook zondermeer kunnen leiden tot een afname van (onwenselijk geachte) procedures over dit onderwerp. Indien ruimte wordt geboden voor rechterlijke matiging, dan zal het aantal procedures over incassokosten onverminderd hoog zijn en is de nieuwe regeling feitelijk een dode letter.

Slechts wanneer geen algemene leveringsvoorwaarden van toepassing zijn of in de overeenkomst geen specifieke afspraken zijn gemaakt voor eventuele situaties waarin sprake is van wanbetaling, moet het bedrijfsleven (en zonodig de rechterlijke macht) kunnen terugvallen op een B-2-B-staffel.

U heeft in uw brief een aantal concrete vragen gesteld, waarop wij u onderstaand antwoorden.

Vraag a. Ziet u een noodzaak voor een aparte staffel, gezien de mogelijkheid voor bedrijven andere en eventueel hogere incassokosten overeen te komen, bijvoorbeeld bij grensoverschrijdende dienstverlening?

Naar onze mening is een **aparte staffel** voor B-2-B-vorderingen noodzakelijk.

Een dergelijke staffel verschaft ten eerste duidelijkheid in die kwesties waarin geen afspraken zijn vastgelegd in de overeenkomst of in algemene voorwaarden. Die duidelijkheid komt voorts ook de rechtszekerheid ten goede. Het aantal procedures dat gevoerd wordt over onduidelikheden in incassokosten kan daarmee aanzienlijk worden verkleind. Met een heldere staffel geeft het ministerie een belangrijk signaal af richting het bedrijfsleven dat wanbetaling niet wordt getolereerd. Ook het bedrijfsleven moet kunnen terugvallen op een duidelijke wetgever, die wanbetaling afkeurt en een heldere B-2-B-staffel zal als een sterke prikkel fungeren.

Zeker in geval van de complexe en tijdsintensieve grensoverschrijdende dienstverlening zoals door u gesteld moet hiervan sprake zijn, maar niet uitsluitend en alleen in die gevallen. Daarnaast moeten steeds de afspraken die partijen onderling hebben gemaakt te dier zake worden gerespecteerd, tenzij daarin ontoelaatbare afspraken zijn vastgelegd.

Analoog aan het gemaakte onderscheid tussen consumenten en bedrijven voor verschuldigde wettelijke rente (art. 6:119 BW en 6:119a BW) ligt een dergelijk onderscheid bij het onderwerp (incasso-)kosten voor de hand.

De consument dient te worden *beschermd*, maar het (professioneel acterende) bedrijf dient te worden *geprikkeld*. Daarnaast is de economische schade die wordt opgelopen door wanbetaling in de B-2-B-sector vele malen hoger, daar waar bij B-2-C al van aanzienlijke schade sprake is.

Bij betalingsverzuim tussen bedrijven is een hogere wettelijke handelsrente verschuldigd dan bij consumenten. Die rente is hoger dan de gederfde rente om bedrijven te **dwingen** om sneller tot betaling van openstaande facturen over te gaan.

Zo mag ook worden verwacht dat bij een hoger vastgestelde staffel ter zake incassokosten voor B-2-B-vorderingen, een sterke prikkel wordt gegeven om sneller tot betaling van de openstaande factuur over te gaan. Op deze wijze wordt de verleiding om eenzijdig een leverancierskrediet te forceren, onaantrekkelijk gemaakt. Dit is immers een uiterst ongewenst fenomeen dat zeer berekenend wordt toegepast in deze economisch moeizame tijden.

Simpel gezegd: voorkomen moet worden dat bedrijven in geldnood *zelf* hun financiële speelruimte creëren door hun leveranciers niet te betalen. Zij zijn dan immers 'goedkoper' uit dan wanneer zij voor een krediet moeten aankloppen bij de bank. Een krediet bij de bank immers, *als* dit heden ten dage al wordt verstrekt, kost het bedrijf gemiddeld tussen de 12% en 18% kredietvergoeding. Juist vanwege die financiële problemen hangt de bank een hoger risicoprofiel aan het bedrijf waardoor een hogere kredietvergoeding wordt berekend. Zet daar tegenover een handelsrente van 8,25% die wordt verhoogd met 1% incassokosten en het wordt duidelijk dat wanbetaling dan lonend is. Dit moet te allen tijde worden voorkomen.

Dit klemt temeer omdat steeds vaker door nalatige debiteuren wordt *onderhandeld* als het op betalen aan komt. Bij een bank is die ruimte tot onderhandelen er niet, terwijl een leverancier snel genoeg zal (moeten) nemen met betaling van de oorspronkelijke vordering, zonder rente en/of (incasso-)kosten, om niet ook *zelf* in de problemen te geraken!

b. Is uw ervaring dat de incassokosten voor het innen van een vordering op een bedrijf beduidend hoger liggen dan bij het innen van een vordering op een consument? Zo ja, hoe komt dat en waaruit blijkt dat?

Het is onze ervaring dat de incassokosten voor het innen van een vordering op een bedrijf beduidend hoger liggen dan bij het innen van een vordering op een consument.

In overeenkomsten die bedrijven met elkaar sluiten is vaak sprake van juridisch complexe(re) rechtsvragen. Hiervoor dienen ter zake (veelal juridisch en/of bedrijfseconomisch) geschoolde medewerkers te worden ingezet, die met verstand van zaken kunnen handelen. De gecompliceerde overeenkomsten die tegenwoordig worden gesloten omvatten veelal de nodige juridische voetangels en klemmen.

De gevolgen van fouten in dit soort trajecten kunnen zeer ingrijpend zijn en kunnen leiden tot een grote mate van schadeplichtigheid van de schuldeisers, waardoor de risico's die in B-2-B-dossiers worden gelopen, vele malen groter zijn dan in B-2-C-trajecten.

Voor de B-2-B-kwesties worden dan ook medewerkers ingezet die speciaal (bij-) geschoold worden, hetgeen leidt tot een veel hogere kostprijs op het product. Ook in tijdsduur nemen deze dossiers een langere looptijd in, nu er vaak sprake is van vele besprekingen die tussen partijen moeten worden gevoerd. Er kan in veel gevallen dan ook veel minder geautomatiseerd worden gewerkt dan in B-2-C-dossiers, waarmee een hoger (maatwerk-)tarief verklaard wordt.

Het bewerkelijker en meer juridisch worden van incassowerkzaamheden wordt bovendien nog in de hand gewerkt doordat debiteuren steeds meer beseffen dat het opwerpen van een dispuut tegen de vordering in ieder geval betalingsuitstel creëert ofwel een onderhandelingspositie kan worden verkregen. De incasso-intermediair dient immers in alle gevallen – ongeacht of een verweer terecht dan wel onterecht is – op zorgvuldige wijze te reageren.

c. Indien u van mening bent dat een aparte staffel nodig is, hoe zou deze er dan uit dienen te zien?

Zoals reeds gememoreerd is de VVCM / VCMB voor een aparte staffel voor B-2-B-vorderingen. Reeds in het incassoadvies van mei 2009 hebben onze organisaties gepleit voor invoering hiervan.

Wij staan nog altijd achter de voorgestelde staffel uit het Incassoadvies, met dien verstande dat een **indexering op het minimumbedrag** ons redelijk voorkomt.

Onderstaand voegen wij volledigheidshalve de staffel nog eens in:

	hoofdsom	incasso%	minimum
over de eerste	€ 10.000	15%	€ 55,00
over het meerdere tot	€ 20.000	10%	
over het meerdere tot	€ 40.000	5%	
over het meerdere tot	€ 100.000	3%	
over het meerdere		2%	

Tot slot zij over deze indexering nog opgemerkt dat het incasseren van 'nu' niet langer te vergelijken is met de situatie van eind 2008 - begin 2009, de periode waarin het Incassoadvies werd geschreven. Als gevolg van de economische crisis die zich vanaf die periode aandiende, moeten tegenwoordig veel meer inspanningen worden verricht om openstaande vorderingen te incasseren, door schuldeiser én door incasso-organisaties.

Betaling 'ineens' van de openstaande rekening is inmiddels een zeldzaamheid geworden, terwijl de betalingsregelingen die worden afgesproken een veel langere looptijd hebben (zowel in B-2-C als in B-2-B). Dit betekent dan ook dat er veel langere trajecten moeten worden bewaakt en daar veel meer administratieve handelingen mee zijn gemoeid.

Bovendien is er sprake van een toenemend aantal faillissementen en WSNP-uitspraken, terwijl ook het aantal minnelijke schuldsaneringen is toegenomen, waardoor schuldeisers met veel minder (of in het geheel géén) betaling genoeg moeten nemen.

Als bij de invoering van een nieuwe wet de staffels dan van aanvang af ook nog (te) laag worden ingezet, dan krijgt de schuldeiser nogmaals de rekening gepresenteerd, terwijl juist die crediteur het al moeilijk genoeg heeft om zondermeer zijn hoofd boven water te houden.

De B-2-B-incassozaken zijn heden ten dage al in toenemende mate arbeidsintensief te noemen. Geautomatiseerde handelingen in deze trajecten zijn weinig aan de orde, het komt op gespecialiseerd hand- en maatwerk aan.

In sterk toenemende mate wordt door ons land, als echte handelsnatie, tot ver over de grens zaken gedaan. Eveneens in toenemende mate zal het opwerpen van disputen, ook of juist in dit soort zaken, een sterk effect hebben op het aantal handelingen dat moet worden gedaan in incassozaken, waarmee ook hoge(re) kosten gemoeid zullen zijn.

Het is dan ook van groot belang dat uw ministerie een B-2-B-incassostaffel vaststelt die recht doet aan het vele incassowerk dat de komende jaren te verwachten zal zijn.

Gelet op het vorenstaande en gelet op het feit dat het wetgeving betreft die jarenlang 'mee' moet kunnen, is er alle reden om de incassostaffel uit ons eerdere Incassoadvies alsnog te volgen.

Met vriendelijke groet,

*Meer informatie:
Incassoadvies d.d. 9 mei 2009*